

## De rust die God geeft

Voorganger: Ds. J. A. Zeilstra  
Regenboogkerk Hilversum

**Lezing Oude Testament:** Genesis 2, 1-4a

**Tweede schriftlezing:** Hebrëen 4, 1-11

**Lezing van het Evangelie:** Matteüs 11, 28-30



De zevende dag,  
Bob Pestman

### Inleiding

Als Jezus aan zijn leerlingen rust belooft, is dat niet de opdracht om in allerlei voorstellingen over het hiernamaals en God boven hun macht te gaan spreken. Zij worden opgeroepen zich in alle eenvoud toe te vertrouwen aan Gods barmhartigheid. Dat mag voor het aardse gelden, met al zijn zorgen, én dat mag gelden voor het hemelse. Loslaten kan betekenen dat je een weg vindt om te gaan, niet alleen in je geluk, maar ook met je verdriet.

### Prediking

Gemeente van Christus,

Jezus nodigt uit. Hij zegt: 'Komt!' En in zijn woord mogen wij de stem van zijn grote opdrachtgever horen klinken.<sup>1</sup> We hebben een God die mensen uitnodigt, ja die vermoeide en naar lichaam en geest, afgematte mannen en vrouwen en ook kinderen, kan uitnodigen om in te gaan tot zijn rust. Daarom mogen wij onze gestorven geliefden toevertrouwen aan de barmhartigheid van de God, die Jezus onze Vader noemt. Zij mogen werkelijk rusten in vrede. *Requiescat in pace, requiem in pacem, rest in peace*, rust in vrede, het staat in letters op zoveel graven. Maar het mag de waarheid zijn, van moegestreden mensen die aan hun schepper zijn opgedragen.

De rust die God geeft, is niet alleen bestemd voor het kwetsbare leven dat het niet langer uithield in deze wereld, met zijn, vaak zo harde, strijd om het bestaan. Die rust van God is ook bestemd voor u en mij, en voor allen die in de woorden van het evangelie 'onder lasten gebukt' kunnen gaan. God gunt ons de adempauze uit genade en aanvaarding, niet vanwege successen of verdienste. Dit is de rust, dit mag het thuiskomende zijn horend bij de komst van zijn eeuwige koninkrijk van vrede en recht.

In de cyclus van de zeven scheppingsdagen ligt een prachtig ritme van de tijd verborgen. Wij leven niet zomaar en louter met wisselvalligheden. Dit verhaal vertelt ons dat God zelf ons toont in zijn eigen scheppend handelen toont, dat er een tijd is van werken en een tijd om je van werken te onthouden.<sup>2</sup> Dat hoort bij elkaar in het kader van een Godgegeven leven, ademen in en uit, opstaan en de uitdagingen aangaan, je neerleggen en tot rust komen, het is bedoeld als een leven in balans. Sabbat betekent 'van ophouden weten'.<sup>3</sup> En wee de samenleving die daarvan niet meer wil weten. Die draait dol. Ook daarvan weten wij helaas in deze wereld.

Deze zondag is in het kerkelijk jaar Voleindingszondag, de laatste zondag van een hele lange rij.

<sup>1</sup> Roessingh, K.H., *Preeken en lezingen*, Arnhem 1929, 58 e.v.

<sup>2</sup> Vgl. Prediker 3.

<sup>3</sup> Vgl. Posthumus Meyjes, C.B., *Van ophouden weten*, Zoetermeer 1993.

Daar gaat in 2020 een grillige werkelijkheid mee gepaard, een spanningsvol bestaan, dat wij mensen tot op slechts betrekkelijke hoogte kunnen beheersen. Daar zijn we ons dit jaar nog meer van bewust denk ik, dan andere jaren. Maar er is aan ons leven in Gods gunst altijd een kostbaar reliëf verbonden, een begin, een middenstuk en een einde, dat tenslotte, lang of kort, een eenheid is. Daar gaat een geborgenheid mee gepaard die berust op een heilig principe. Een mens mag rusten in zijn of haar God.

God *zegende* de zevende dag. Er wordt in de voltooiing een zegen gevonden indirect over alle dagen daaraan voorafgaand. God geeft een heilige accolade aan de grenzen van het leven, een heilige kwaliteit, of het nu heel veel jaren betrof, of misschien maar een paar dagen. Het was en is belangrijk. Ieder leven heeft betekenis. Het deed en doet ertoe. Dat betekent niet dat er geen verdriet kan zijn. Wij die achterblijven kunnen onze geliefden vreselijk missen, of ze nu lang, of soms heel kort hebben geleefd. En toch kan er troost gevonden worden in de rust die mag volgen op de strijd. Het kan als een milde genade worden ervaren, wanneer je die mens, van wie je intens veel hebt gehouden, uit handen mag geven in de liefdevolle handen van de grote Barmhartige. Nu jij niet meer voor hem of haar kunt zorgen, mag je die zorg overlaten aan God.

Jezus keek naar de mensenmenigte en we lezen in het evangelie dat hij zag dat ze er 'uitgeput en hulpeloos uitzagen, als schapen zonder herder'.<sup>4</sup> Een andere vertaling zegt: 'opgejaagd en afgemat'.<sup>5</sup> Hoe waar kan dat zijn. Je hoeft de krant maar op te slaan. Of je agenda.

Op een andere plaats spreekt de Heer over een huis met vele woningen.<sup>6</sup> Dat is een beeld, een metafoor, beeldspraak. Ik heb geen idee niet hoe dat er allemaal uitziet. Onze taal schiet tekort, dat denk ik wel. Maar ook ons begripsvermogen is beperkt. Wij kunnen slechts in beelden denken. En als wij alleen maar kijken naar de materiële werkelijkheid zien we, in alle eerlijkheid, lichamen die worden afgebroken. Maar Jezus reikt ons kostbare beelden van vertrouwen aan. En hij moedigt ons aan ons voelen en ons denken in die beelden te wortelen. Dat leidt tot een geestelijk omgaan met verlies en vergankelijkheid. Daar gaat troost in schuil, want het zijn beelden gebouwd met bouwstenen van louter liefde.

Onze gestorvenen leven in ons. Zij worden niet vergeten. Zij leven in God, zoals Christus. Hun woorden, hun bewegingen, hun betekenis maakt deel uit van ons bestaan. Wij spreken met hen in ons hoofd als met levenden.

Kerkvader Augustinus (354-430) schreef in zijn belijdenissen: 'Rusteloos is ons hart, totdat het zijn rust vindt in U.' En wie herkent dat niet, als hij denkt aan de slapeloze nachten, aan de momenten van gemis en aan de het verdrietig afscheid van geliefden.

Maar het Koninkrijk van God omvat ze allemaal, levenden en doden, mensen die doelen stellen op aarde, die streven en werken en zich inspannen en die rusten, én zij die eeuwig rusten in hun God terwijl hun werken hen navolgen. In Gods perspectief staan wij in één ruimte. De schrijver van de Openbaring zegt het zo:

...zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan.

Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na.<sup>7</sup>

---

<sup>4</sup> Matteüs 9,36. (NBV 2004)

<sup>5</sup> NBV 1951.

<sup>6</sup> Johannes 14,2. (NBG 1951)

<sup>7</sup> Openbaring 14,13. (NBG 1951)

Niets van onze daden die bijdragen aan Gods Koninkrijk is tevergeefs. Laten wij geloven. Laten wij geloven in de onvervreembare waarde van ieder liefdevol gebaar, van ieder bemoedigend woord, van iedere gemeente blik van mededogen. Het leven zelf ontvangt daarvan een glans die nooit verdoffen zal.

Op de zesde dag wordt vastgesteld dat de mens geschapen is in de beeltenis Gods. Als deze Schepper God rust op de zevende dag, is dat een belofte, juist voor de mens, immers het maaksel van zijn handen. Het is in navolging van onze God zelf, dat wij tot rust mogen komen en mogen horen dat het goed is zo, ja zelfs zeer goed.<sup>8</sup>  
Amen.

### **Wegzending en zegen**

Onder welke omstandigheden wij ons ook bevinden, laten wij het beseffen gezegende mensen te zijn. Onze God verlaat ons niet. In voor- en tegenspoed blijft hij ons nabij, en doet ons nieuwe wegen gaan, die leiden tot de ander.

De Here zegene u en behoede u  
De Here doe zijn aangezicht  
over u lichten en zij u genadig  
De Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.

Cantorij:

Laat de zon van uw aangezicht  
over ons opgaan,  
zegen ons allen met het licht van uw ogen.



---

<sup>8</sup> Westermann, C., *Biblischer Kommentar Altes Testament*, I/1, *Genesis 1-11*, Neukirchen/Vluyn 1974, 235.